

Перший християнський мученик

Ключовий вірш: «А Степан, сповнений віри й сили, творив серед народу великі чудеса й знамення».

Дії святих апостолів 6:8

Вибрані уривки з Писання:
Дії святих апостолів 6:7-10; 7:1-60

Мученицька смерть Степана, судячи з усього, сталася незабаром після П'ятидесятниці, після періоду стрімкого зростання ранньої Церкви. Той час миру та зростання підготував віруючих до випробувань, які незабаром настали. Смерть Степана ознаменувала початок гонінь на Церкву та продемонструвала покликання послідовників Христа залишатися вірними навіть до смерті. Об'явлення 2:10

Спочатку обраний для допомоги у задоволенні практичних потреб громади, Степан виявився людиною виняткової духовної сили та таланту. Його описують як «сповненого віри та Святого Духа» (Дії святих апостолів 6:5). Його віра, любов та ревність до Господа зробили його ефективним свідком Істини. Його мудрість та дух святості були настільки видатними, що його супротивники не змогли успішно заперечити йому. Дії святих апостолів 6:10

Не маючи змоги переконати його, вороги вивели Стефана перед Синаedrion на підставі неправдивих і перекручених свідчень. Хоча йому загрожувало звинувачення, яке могло призвести до смерті, Стефан не виявив жодного страху. Навпаки, на його обличчі відбивалися спокій, чистота та впевненість у Бозі. У розповіді зазначено, що всі, хто сидів у раді, «бачили його обличчя, ніби це було обличчя ангела». Дії святих апостолів 6:15

Промова Степана перед радою, записана в Діяннях святих апостолів 7:2–53, продемонструвала як мужність, так і глибоке знання історії Ізраїлю. У своїх заключних словах він прямо звинуватив своїх слухачів у тому, що вони чинять опір Богу та несуть відповідальність за відкидання Ісуса. (Дії святих апостолів 7:51–53) Замість того щоб покаятися, вони розлютилися. Степан залишався непохитним, навіть коли їхній гнів наростав. Йому було дано видіння небесної слави, і він проголосив, що бачить Ісуса, який стоїть праворуч Бога. Ця заява спонукала його обвинувачів завершити суд і стратити його побиттям камінням. Савл із Тарсу був присутній і схвалив цей вчинок. Дії 7:54–60

Помираючи, Степан молився як за себе, так і за тих, хто його вбивав, просячи, щоб їхній гріх не був зарахований їм. У цьому він відобразив дух Христа. У вірші 60 його смерть описано як сон. Безсумнівно, Степан вірив у воскресіння і в те, що він прокинеться від «сну» смерті у належний час. Вираз «заснув із своїми батьками» зустрічається в Старому Завіті майже сорок разів і означає сон смерті.

Під час мук, яких йому завдавав сатана, Йов просив про полегшення у вигляді сну смерті до ранку воскресіння, кажучи: «Якби ти сховав мене в могилі! Якби ти лише накрив мене, доки не мине твій гнів! Якби ти лише визначив час, який я маю провести в могилі, а потім вивів мене звідти!» (Йов 14:13) Ісус підтвердив слова Йова, сказавши: «Усі, хто в могилах, почують голос Його [Сина Людського] і вийдуть». Івана 5:28, 29

Вірне свідчення Степана стало прикладом для пізніших віруючих. Хоча переслідування можуть набувати різних форм, заклик вірно страждати за Христа залишається незмінним. Степан був першим переможцем християнської епохи, про якого згадується в Писанні після П'ятидесятниці, який виявився вірним, щоб мати участь у «першому воскресінні» (Об'явлення 20:6). Нехай його життя та смерть надихають нас говорити з благодаттю, стояти з мужністю та тримати погляд спрямованим на Господа.